DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 grudnia | Nr. 36*) | Rok 1933.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

*) Ostatni w roku 1933.

Wyszły z druku Nr. Nr. 96, 97, 98, 99 i 100 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 96, poz. 740—Rozporządzenie Ministrów Opieki Społecznej, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 30 października 1933 r. w sprawie wyznaczenia władz powołanych do przyjmowania roszczeń i ustalania warunków do zaopatrzenia inwalidzkiego.

poz. 741—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 listopada 1933 r. o ulgach celnych.

poz. 742—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Nr. 98, poz. 754—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1933 r. w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego.

poz. 755—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1933 r. w sprawie opłaty stemplowej od obrotu papierów wartościowych.

poz. 756—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 listopada 1933 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych, akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie.

poz. 757—Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1933 r. o ustaleniu granic okręgów i siedzib izb rzemieślniczych.

poz. 759—Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 30 listopada 1933 r. o wysokości opłat za dozór kotłów parowych, należących do właścicieli prywatnych, zlecony przez władze państwowe Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów w Warszawie.

poz. 761—Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o taksie notarjuszów, prowadzących licytacje nieruchomości, egzekwowanych przez niektóre towarzystwa kredytowe ziemskie i miejskie oraz banki hipoteczne.

Nr. 99 poz. 763—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 13 grudnia 1933 r. o uldze celnej na jabłka świeże.

Nr. 100, poz. 765—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 listopada 1933 r. w przedmiocie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1932 rok.

poz. 766—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. w sprawie zmian w opłatach od hurtowej i detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych.

300.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1933 r.

o urzędach celnych, upoważnionych do odprawy celnej zagranicznych roślin, oraz o krajowych stacjach ochrony roślin jakoteż krajowych stacjach oceny nasion, uprawnionych do wydawania świadectw zdrowotności roślin, względnie czystości nasion.

Na podstawie § 17 ust. V pp. 12, 14 i 15 rozporządzenia z dnia 4 października 1933 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 552) podaje się do wiadomości, co następuje:

a) Do odprawy celnej przywożonych z zagranicy ziemniaków oraz wytworów produkcji roślinnej, wyszczególnionych w § 17 ust. V pp. 1, 2 i 3 wymienionego rozporządzenia, są upoważnione urzędy celne:

Bydgoszcz, Cieszyn, Gdynia, Grajewo, Katowice, Kraków, Lwów, Ławoczne, Łódź, Podwołoczyska, Poznań, Rakowice, Śniatyń-Załucze, Stołpce, Tczew, Toruń, Turmont, Warszawa, Wilno, Zdołbunów, Zebrzydowice, a na terenie W. M. Gdańska: Freibezirk, Hafenkanal, Weichselbahnhof i Packhof.

b) Do odrprawy celnej przywożonych z zagranicy nasion koniczyny, lucerny, przelotu,

nostrzyku, komonicy i tymotki (§ 17 ust. V p. 5 rozp. z dn. 4 października 1932 r.) są upoważnione urzędy celne:

Bytom-Dąbrowa, Gdynia, Ławoczne, Podwołoczyska, Śniatyń-Załucze, Stołpce, Turmont, Zbąszyń, Zdołbunów, Zebrzydowice, a na terenie W. M. Gdańska: Freibezirk, Hafenkanal, Weichselbahnhof i Packhof.

c) Jeżeli wymienione pod a) rośliny oraz ich cześci nie są zaopatrzone przy przywozie z zagranicy w zagraniczne świadectwa fitopatologiczne, świadectwa o ich zdrowotności mogą być wystawiane przez krajowe stacje ochrony roślin, a to:

1) przy przywozie przez urzędy celne, położone na obszarze Województw:

Wileńskiego i Nowogródzkiego — Wileńska Izba Rolnicza w Wilnie, ulica Jagiellońska 5,

Pomorskiego — Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu, ul. Sienkiewicza Nr. 10,

Poznańskiego — Wielkopolska Izba Rolnicza w Poznaniu, ul. Mickiewicza Nr. 33,

Śląskiego — Śląska Izba Rolnicza w Katowicach, ul. Juljusza Ligonia Nr. 35,

Łódzkiego — Łódzka Izba Rolnicza w Łodzi, ul. Piotrkowska Nr. 96,

Wołyńskiego — Wołyńska Izba Rolnicza w Łucku, ul. Mickiewicza Nr. 1,

Warszawskiego, Białostockiego i Poleskiego — Stacja Ochrony Roślin T. O. W. w Warszawie, ul. Bagatela Nr. 3,

Krakowskiego i Kieleckiego — Krakowska Izba Rolnicza w Krakowie,

Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego — Stacja Doświadczalna Botaniczno-Rolnicza we Lwowie, ul. Zyblikiewicza Nr. 40,

Lubelskiego — Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach,

2) przy przywozie przez urzędy celne położone na obszarze W. M. Gdańska — Stacja Ochrony roślin W. M. Gdańska „Hauptstelle für Pflanzenschutsdienst-Danzig, Sandgrube 21 lub Pomorska Izba Rolnicza,

d) Do wystawiania świadectw czystości wymienionych pod b) nasion koniczyny, lucerny i t. p., gdy nasiona te nie są zaopatrzone w świadectwa zagraniczne, są upoważnione następujące krajowe stacje oceny nasion:

Stacja Oceny Nasion Wileńskiej Izby Roln. w Wilnie, ul. Zakretowa 1,

Stacja Oceny Nasion Śląskiej Izby Roln. w Cieszynie, Kraszewskiego 15.

Stacja Oceny Nasion Pomorskiej Izby Roln. w Toruniu, Sienkiewicza 10.

Stacja Oceny Nasion Wielkopolskiej Izby Roln. w Poznaniu, Mickiewicza 33.

Stacja Oceny Nasion Wołyńskiej Izby Roln. w Łucku, Mickiewicza 1.

Stacja Oceny Nasion przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie, Krak. Przedmieście Nr. 64.

Stacja Oceny Nasion przy Zakładzie Roln. Doświadczalnym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, Łobzowska Nr. 24.

Państw. Stacja Botaniczno-Rolnicza we Lwowie, Zyblikiewicza 40.

Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu lub Stacja doświadczalna Instytutu Rolniczego przy Politechnice w Gdańsku — Landwirtschaftliches Institut der Technischen Hochschule (Versuchs — und Kontrollstation), jeśli nasiona koniczyny, lucerny i t. p. są przywożone przez urzędy celne, położone na obszarze W. M. Gdańska.

Co się tyczy zagranicznych stacji upoważnionych do wydawania świadectw czystości nasion koniczyny, lucerny, przelotu, nostrzyku, komonicy i tymotki (§ 17 ust. V pnk. 6 rozp. z dn. 4.X. 1933 r. o postępowaniu celnem), to spisy tych stacji są podane w Monitorze Polskim — Nr. 176 z 1926 r., pod poz. 521 oraz Nr. 227 z 1929 r., pod poz. 526.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z d. 20.XII. 1933 r. Nr. 291, poz. 316).

301.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 11 grudnia 1933 r.

w sprawie barwienia przywożonych z zagranicy nasion roślin koniczynowatych.

Na podstawie § 17 ust. V. p. 7 i 8 rozporządzenia z dnia 4 października 1933 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 552) podaje się do wiadomości co następuje:

Przywożone z zagranicy do polskiego obszaru celnego nasiona koniczyny, lucerny, przelotu, nostrzyku i komonicy podlegają w urzędach celnych, upoważnionych do dokonywania odprawy celnej tych artykułów, przymusowi barwienia na kolor czerwony przy pomocy roztworu eozyny. Barwienie odbywa się w ten sposób, że do wnętrza worka z nasionami wstrzykuje się 0,9%-wy roztwór eozyny w spirytusie denaturowanym (w stosunku: 160 cm^3 roztworu eozyny na 100 kg. nasion). Koszt barwienia ponosi importer.

Koszt ten wynosi od worka z nasionami: o wadze 50 do 100 kg. brutto zł. 0,50, o wadze do 50 kg. — zł. 0,25.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

(„Monitor Polski" z d. 20.XII. 1933 r. Nr. 291, poz. 317).

302.

OGŁOSZENIE
GŁÓWNEGO URZĘDU STATYSTYCZNEGO

z dnia 24 listopada 1933 r.

w sprawie Wykazu Statystycznego Towarów, służącego za podstawę zgłoszeń do statystyki celnej.

Na podstawie § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40/1930, poz. 350), ogłasza się, co następuje:

od dnia 1 stycznia 1934 r. dla zgłaszania statystycznego towarów obowiązuje „Wykaz Statystyczny Towarów, służący za podstawę zgłoszeń do statystyki celnej", wydany nakładem Głównego Urzędu Statystycznego, Warszawa 1933 r. Jednocześnie tracą ważność: „Wykaz Statystyczny Towarów", wydany nakładem Głównego Urzędu Statystycznego, Warszawa 1923 r., uzupełniony „Wykazem Zmian i Uzupełnień", wydanym nakładem Głównego Urzędu Statystycznego, Warszawa 1927 r. wraz ze zmianami i uzupełnieniami ogłoszonemi w „Monitorze Polskim" w Nr. 299, poz. 422 z dnia 30 grudnia 1930 r., Nr. 57, poz. 67, z dnia 10 marca 1932 r. i Nr. 11, poz. 16 z dnia 14 stycznia 1933 r., oraz „Skorowidz alfabetyczny towarów objętych taryfą celną i wykazem statystycznym", wydany nakładem Głównego Urzędu Statystycznego, Warszawa 1930 r.

(—) *E. Szturm de Sztrem,*
Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego.

(„Monitor Polski" z d. 2.XII. 1933 r. Nr. 277, poz. 303).

303.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 października 1933 r.

L. D. IV. 28534/2/33.

w sprawie wykazu trucizn i środków farmaceutycznych silnie działających, których odprawa celna odbywać się będzie na zasadzie rocznych zaświadczeń władz administracyjnych II instancji.

Do
Dyrekcyj Ceł: w Warszawie, w Poznaniu, we Lwowie, w Mysłowicach, w Gdańsku, Inspektoratu Ceł w Gdańsku i wszystkich Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Departamentem Zdrowia Ministerstwa Opieki Społecznej i Ministerstwem Przemysłu i Handlu podaje do powszechnej wiadomości— załączony przy niniejszem — wykaz trucizn i silnie działających środków farmaceutycznych, których odprawa celna winna się odbywać na zasadzie rocznych zaświadczeń władz administracyjnych II instancji.

Kierownik Departamentu:
(—) *W. Fabierkiewicz.*

(„Monitor Polski" z d. 15.XII. 1933 r. Nr. 287, poz. 312).

Wykaz trucizn i środków farmaceutycznych silnie działających, których odprawa celna odbywać się będzie na zasadzie rocznych zaświadczeń władz administracyjnych.

Acetopiryna — acetylosalicylan antipiryny (acetylosalicylan fenylodwumetylopyrazolonu).

Adalina — bromo-dwuetylo-acetylo-mocznik.

Adonidyna — glukozyd z korzeni Miłka wiosennego (Adonis vernalis).

Adrenalina — (suprarenina, paranefryna i t. p.), jej związki i sole.

Agaricyna.

Agurina — teobromino-octan sodowy.

Akoina (Acoin) — chlorowodorek dwu-paraanisylo-fenetylo-guanidyny.

Akonityna i jej sole.

Albroman — izopropylo - bromacetylomocznik.

Alfol.

Alival — jodo-dwuhydro-oksypropan.

Allosan — ester santalylowy kwasu allofanowego.

Alloina (Barbaloina).

Alypina — chlorowodorek bis-dwumetyleno-aminometylo-etylo-benzoilo-karbinolu.

Amfotropina — kamforan sześciometylenocztero-aminy.

Amygdalina.

Anestezyna — para-amidobenzoesan etylowy (ester etylowy kwasu paraaminobędzwinowego) — i jej związki.

Antifebryna — octoanilid.

Antispazmina — podwójna sól sodowa kwasu salicylowego i narceiny.

Apokodeina i jej sole.

Apolizyna i jej sole.

Aponal — karbaminiam amylowy (ester amylowy kwasu karbaminowego).

Arbutyna — glukozyd z liści Mącznicy niedźwiedziny (Folia Uvae ursi).

Arekolina i jej sole.

Arrhovina.

Arsen, jego sole i związki zarówno nieorganiczne, jak i organiczne.

Asaprol (Abrastol) — beta-naftolo-alfasulfonian wapniowy.

Aspirofen — acetylosalicylan fenokolu (acetylo-salicylan glikoholo-para-fenetydyny).

Atochinol — alfa-fenylo-cynchoninian allilowy (ester allilowy kwasu alfa-fenylo-cynchoninowego).

Atofan — kwas alfa-fenylo-chinolino-karbonowy (kwas alfa-fenylocynchoninowy).

Atropina, jej sole i pochodne.
Azotyn izoamylowy.
Benzojodhydryna.
Benzosol — benzoesan gwajakolu (ester benzoesowy gwajakolu).
Berberyna i jej sole.
Bób kalabarski i przetwory z niego.
Bób Świętego Ignacego i przetwory z niego.
Bromopiryna — mieszanina bromowodorku kofeiny, antipiryny i bromku sodowego.
Bromural — alfa-bromo-izowalerjanylomocznik.
Chelidonina i jej sole.
Chineonal — dwuetylobarbituran chininy.
Chinofenina — podwójny węglan chininy i fenetydyny.
Chinozol — sierczan orto-oksy-chinoliny.
Chloralamid — amid chloralu.
Chloralformamid — formamid chloralu.
Chloral-Uretan — chloralouretan (karbaminian chloralu).
Chlorek etylowy.
Chlorylen — trójchloretylen.
Chrysarobina.
Citrofen — cytrynian monofenetydyny.
Dial — kwas dwuallilo-barbiturowy.
Digitoksyna.
Diogenal — kwas dwubrompropylo-dwuetylo-barbiturowy.
Dionina.
Dormiol — izoamyleno-chloral (dwumetylo-etylo-karbinol-chloral).
Duboizina i jej sole.
Dwumetyloamino - fenylo - dwumetylopyrazolon (Pyramidon, Amidopiryna), jego sole i pochodne.
Dymal — salicylan dydymu.
Egzalgina.
Elateryna i jej przetwory.
Emetyna i jej sole.
Eserydyna (alkaloid z Bobu Kalabarskiego) i jej sole.
Etylomorfina (Dionina).
Euforbium (ostromlecznik).
Euforyna — fenylo-uretan (ester etylowy kwasu fenylo-karbaminowego).
Euftalmina — chlorowodorek estru migdałowego N-metylo-vinylo-dwuacetono-alkaminy).
Eukaina - Beta i jej sole.
Eukupina — izoamylo-hydrokupreina i jej sole.
Euphylina — związek teophylliny z etylenodwuaminą.
Eupiryna — ester etylowy kwasu węglowego i wanilino-para-fenetydyny.
Eurofen — jodek izobutylo-orto-krezolu.
Fenacetyna — (para-octofenetydyna) i jej związki.
Fenylodwumetylopyrazolon (Antipiryna).
Fizostigmina (ezeryna) i jej sole.
Gwajakol.
Helmitol — anhydro - metyleno - cytrynian sześcio-metylenoczteroaminy.
Holokaina — chlorowodorek para-dwuetoksy-etenylo-dwufenyloamidyny.
Homatropina (ester migdałowy tropiny) i jej sole.
Hydrastynina (metylochlorek-6, 7-metylenodwuoksy-3, 4-dwuhydro-izochinolinowy) i jej sole.
Hydrastyna i jej sole.
Hyoscjamina i jej sole.
Hypnal — chloralo-antipiryna.
Hypnon — fenylo-metylo-aceton.
Formalina i preparaty, zawierające formalinę (lizoform i inne).
Fosfór biały.
Johimbina i jej sole.
Kadechol — związek kamfory z kwasem choleinowym.
Kantarydyna.
Kardiazol (Cardiazol) — pięciometylenotetrazol.
Katoina.
Kofeina i jej sole.
Kolchicyna i jej sole.
Koniina i jej sole.
Konwallamaryna.
Kotarnina i jej sole.
Krezole i preparaty, zawierające krezol: Lyzol i inne.
Kryogenina (Cryogènine) — **meta-benzo**amido-semikarbazyd.
Kurara.
Kwas cyanowodorowy i jego sole, z wyjątkiem związków zespolonych, np. żelazocjanek potasu.
Kwas dwuetylo-barbiturowy, jego sole i związki.
Kwas dwujodosalicylowy.
Kwas alfa - fenylo - chinolino - karbonowy (kwas alfa-fenylocynchoninowy, Atofan), jego sole i związki.
Laktofenina — para-laktylo-fenetydyna.
Lipożywica socznicowa (Seamonium).
Liście naparstnicowe (Folia Digitalis).
Lobelina (alkaloid Stroiczki wydętej: Lobelia inflata) i jej sole.
Luminal — kwas fenylo-etylo-barbiturowy i jego związki.
Melubryna — fenylo-dwumetylo-pyrazolono-amido-metano-sulfonian sodowy.
Nasiona Kulczyby (Nuces Vomicae, Semina Strychni).
Neuronal — dwuetylo-bromo-acetoamid.
Nirvanol — 5-fenylo-5-etylo-hydantoina.
Nitrogliceryna.
Nowalgina — fenylo-dwumetylo-pyrazolono-metylo-amino-metano-sulfonian sodowy.
Novatofan — ester metylowy kwasu alfafenylo-chinolino-4-karbonowego, metylan alfafenylocynchoninowy.
Nowatropina.
Nowokaina — chlorowodorek para-aminobenzoilo-dwuetylo-amino-etanolu i jej sole.
Olejek Komosy wonnej (Oleum Chenopodii).
Olejek krotonowy (Oleum Crotonis).
Olejek z jałowca sawiny (Oleum Sabinae).

Optochina — etylo-hydro-kupreina — i jej sole.

Oreksyna — fenylo-dwuhydro-chinazolina.

Ortoform — ester metylowy kwasu para-amino-metaoksy-benzoesowego, para-amino-metaoksybenzoesan etylowy.

Owoce burzankowe (Fructus Colocynthidis) i przetwory z nich.

Panaweryna i jej sole.

Pelletieryna i jej sole.

Peronina — chlorowodorek benzylo-morfiny.

Pikrotoksyna.

Pilokarpina i jej sole.

Rtęciowe sole organiczne i nieorganiczne, z wyjątkiem siarczku rtęciowego (cynobru).

Rybia trutka.

Sajodyna — sól wapniowa kwasu jodo-behonowego, jodo-behonian wapniowy.

Salofen — acetylo-para-aminosalol.

Santonina.

Skopolamina i jej sole.

Somnal — roztwór alkoholowy chloraluretanu.

Soneryl — kwas butylo-etylo-barbiturowy.

Srebra sole i związki: organiczne i nieorganiczne, z wyjątkiem chlorku srebrowego.

Sparteina i jej sole.

Stowaina — chlorowodorek dwumetylo-amino-dwu-metylo-etylo-benzoilo-karbinolu.

Strofantyna (glukozyd z nasion Strophanthus hispidus) i jej sole.

Stypticyna (Cotarninum hydrochloricum) i jej sole.

Sulfonal — dwuetylosulfon - dwumetylometanu.

Sześciometylenoczteroamina i jej pochodne.

Tebaina i jej sole.

Teina (Kofeina) i jej sole.

Teobromina — 3,7-dwumetyloksantyna — i jej sole.

Teocina i jej sole.

Teofylina i jej sole.

Trygemina — związek piramidonu z wodzianem butylo-chloralu.

Trional (Metylosulfonal) — dwumetylosulfon metylo-etylo-metanu.

Tyreoidyna.

Trypaflawina.

Tutokaina — chlorowodorek para-amino-benzoylo-dwumetylo-aminometylo-butanolu racemicznego.

Uretan — karbaminian etylowy, ester etylowy kwasu karbaminowego.

Urotropina.

Weratryna i jej sole.

Weronal.

Ziele jałowca sawiny (Herba Juniperis Sabinae).

304.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 listopada 1933 r.

L. D. V. 49467/1/33

w sprawie uzupełniania wniosków egzekucyjnych konsulatów R. P.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby wniosków Konsulatów Polskich o przymusowe ściągnięcie zakredytowanych opłat paszportowych lub innych należności, sporządzone w sposób niezgodny z postanowieniami §§ 13 i 14 rozporządzenia Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych, były zwracane **bezpośrednio** odnośnym Konsulatom do uzupełnienia w myśl obowiązujących przepisów (okólnik z dnia 15 marca b. r. L. D. V. 9476/1/33).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

305.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 listopada 1933 r.

L. D. V. 49981/1/33

w sprawie kompetencji Izb Skarbowych do umarzania nieściągalnych kwot podatku od lokali.

Do

Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie.

Na sprawozdanie z dnia 9 listopada r. b. Nr. W. II. 274975/1/33, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że okólnik z dnia 24 października r. b. L. D. V. 44436/1/33, określający kompetencję Izb Skarbowych w zakresie umarzania nieściągalnych kwot podatku od lokali, nie uchylił poprzednich zarządzeń Ministerstwa z dnia 23 marca 1933 r. L. D. V. 11560/1/33 i z dnia 2 sierpnia 1933 r. L. D. V. 36113/1/33, któremi Izby Skarbowe upoważnione zostały wyjątkowo do umarzania we własnym zakresie, w okresie do końca roku bieżącego wyższych kwot podatku od lokali, niż to przewiduje wymieniony na wstępie okólnik.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 49981/1/33.

Warszawa, dnia 20 listopada 1933 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

306.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 listopada 1933 r.

L. D. V. 25169/2/33

w sprawie sposobu ustalania dochodu podatkowego w spółdzielniach kredytowych.

Do

Izby Skarbowej w Poznaniu.

W związku z podaniem Unji Związków Spółdzielczych w Polsce z dnia 22 maja 1933 r. w sprawie sposobu ustalania dochodu podatkowego w spółdzielniach kredytowych Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na nieuzasadnione żądanie od spółdzielni kredytowych, aby te, przy podziale dochodu, przypadającego na obroty z członkami i niečzłonkami w myśl art. 10 p. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym uwzględniały również obroty dokonane na rachunku wkładów oszczędnościowych, w szczególności, aby podział zysków uskuteczniały także w stosunku do obrotów w postaci procentów, wypłacanych na rachunku wkładów oszczędnościowych członkom i niečzłonkom oraz procentów na rachunku pożyczek, otrzymanych od członków względnie niečzłonków i wyjaśnia, co następuje:

Podstawową czynnością spółdzielni jest czynność, zmierzająca bezpośrednio do osiągnięcia wskazanego w art. 1 ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) zasadniczego celu spółdzielni (podniesienie zarobku lub gospodarstwa członków). W spółdzielni kredytowej czynnością taką w pierwszym rzędzie jest udzielanie kredytu członkom.

Jeżeli spółdzielnia czynność tę ogranicza do członków, to powinna być uważana za działającą wyłącznie wśród członków.

Rola, jaką w działalności spółdzielni kredytowej odgrywają wkłady oszczędnościowe, jest z natury rzeczy bierna. Wkłady oszczędnościowe są tylko jednem ze źródeł, z których spółdzielnia czerpie swe środki do wykonywania czynności udzielania kredytu. W stosunku zatem do podstawowej czynności spółdzielni przyjmowanie wkładów jest czynnością wtórną, pomocniczą.

Dla czystości zasady działania spółdzielni kredytowej wśród członków jest rzeczą obojętną, czy spółdzielnia przyjmuje wkłady oszczędnościowe od członków, czy też od niečzłonków.

Większość spółdzielni kredytowych, zwłaszcza t. zw. powszechne i rolnicze, przyjmuje wkłady oszczędnościowe przeważnie od niečzłonków, co bynajmniej nie uchybia zasadzie działania wśród członków, jeżeli zasada ta w zakresie podstawowej czynności spółdzielni jest przestrzegana. Wkłady, pochodzące od członków, spotyka się najczęściej w spółdzielniach kredytowych pracowniczych, zrzeszających grono pracowników jednej lub kilku instytucyj. W stosunku do ogółu wkładców w spółdzielniach kredytowych liczba członków, będących jednocześnie wkładcami, jest znikoma.

Wynika stąd, że czynność przyjmowania wkładów nie może być podstawą do oceny, czy spółdzielnia działa wśród członków, czy też rozszerza swą działalność na niečzłonków i w jakim stopniu. Przypisywanie wkładom jakiegokolwiek znaczenia w tej ocenie mogłoby doprowadzić do niepożądanych wyników. Normalna spółdzielnia kredytowa, udzielająca kredytu wyłącznie członkom, a przyjmująca wkłady wyłącznie od niečzłonków, uchodziłaby za działającą tylko conajwyżej w połowie wśród członków. Natomiast spółdzielnia t. zw. „familijna", w której kilku członków zarządu lub rady nadzorczej są jedynymi właścicielami wkładów, mogłaby uchodzić za działającą wyłącznie wśród członków zarówno z tytułu udzielania kredytu, jak i z tytułu przyjmowania wkładów.

Zdarza się niejednokrotnie, że spółdzielnia, upoważniona do tego przez statut, udziela również pożyczek i niečzłonkom (art. 36 ustawy o spółdzielniach), a zasilana jest wkładami wyłącznie przez członków. W tym przypadku ustalenie stosunku obrotów, przypadających na członków i niečzłonków, przy uwzględnieniu sumy procentów od wkładów, przyczyniłoby się do niewłaściwego powiększenia kwoty, podlegającej odliczeniu od zysku podatkowego, ze szkodą dla Skarbu Państwa.

Ten sam skutek wywarłoby stosowanie tej zasady do spółdzielni spożywczych, przyjmujących wkłady. Znaczna część związkowych spółdzielni spożywczych przyjmuje wkłady od swych członków, będąc do tego uprawniona statutowo i przez art. 8 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 17 marca 1928 r. o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321). W spółdzielniach tego rodzaju wkłady pochodzą wyłącznie od członków, towary zaś mogą być sprzedawane członkom i niečzłonkom.

Co się tyczy pożyczek, zaciąganych przez spółdzielnie kredytowe, to z wyżej podanych względów, pożyczki te nie powinny również mieć żadnego wpływu na ustalenie stosunku obrotów, przypadających na członków i niečzłonków.

Powyższe wyjaśnienie należy podać wszystkim podległym urzędom skarbowym do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

307.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1933 r.

L. D. I. 47187/2/33 r.

w sprawie niejednolitego traktowania ksiąg gospodarczych u właścicieli gospodarstw rolnych.

Do

wszystkich Izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z niejednolitem traktowaniem przy wymiarze podatku dochodowego dla właścicieli gospodarstw rolnych, prowadzących księgi gospodarcze podatków, płaconych w miarodajnym okresie operacyjnym za ubiegłe lata podatkowe wyjaśnia się, co następuje:

Zasadniczo w przypadkach prowadzenia ksiąg gospodarczych, podatki bezpośrednie winny być księgowane z chwilą otrzymania odnośnych nakazów płatniczych. Zaksięgowane w ten sposób podatki powinny być wzięte pod uwagę przy ustalaniu dochodu podatkowego za miarodajny okres operacyjny. Jeżeli jednak płatnik, prowadząc księgi gospodarcze stale księguje podatki bezpośrednie nie z chwilą otrzymania nakazów płatniczych, lecz w miarę wpłacania tychże podatków, nie należy tego rodzaju sposobu księgowania kwestjonować przy ustalaniu dochodu na podstawie ksiąg gospodarczych.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

308.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1933 r.

L. D. V. 47549/4/33.

w sprawie klasyfikacji osiki zapałczanej, kloców i papierówki.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych, Ministerstwo Skarbu na podstawie opinji Związku Izb Przemysłowo - Handlowych wyjaśnia w związku z postanowieniami art. 3 p. 15 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110), że papierówka osikowa jest półfabrykatem, a osika zapałczana i kloce osikowe są surowcami.

O powyższem wyjaśnieniu należy zawiadomić urzędy skarbowe.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

309.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1933 r.

L. D. V. 26234/4/33

w sprawie wyjaśnienia pojęcia obrotu uzyskanego z dostaw dla instytucyj państwowych i samorządowych przez przedsiębiorstwa handlu towarowego.

Do

Izby Skarbowej

w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 23 maja 1933 r. L. W. II. 160629/2/33 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że za obrót uzyskany przez przedsiębiorstwa handlu towarowego z dostaw dla instytucyj państwowych i samorządowych w myśl art. 7 lit. A p. 1a) ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z 1932 r., poz. 110), należy rozumieć obrót, uzyskany przez wspomniane przedsiębiorstwa z wszelkiego rodzaju sprzedaży towarów niezależnie od ich ilości władzom i urzędom państwowym i samorządowym, a między innemi i wojsku.

Sprzedaż natomiast przedsiębiorstwom państwowym i komunalnym (samorządowym) objęta jest pojęciem sprzedaży hurtowej, o ile zachodzą warunki, określone w art. 7 ustęp piąty ustawy.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — —

Warszawa, dnia 1 grudnia 1933 r.

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 26234/4/33.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

udziela się do wiadomości i zastosowania.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

310.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1933 r.

L. D. VI. 16112/1/33

w sprawie sprawdzania urządzeń zakładów wyrobu, oczyszczania, odwadniania i przerobu spirytusu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Jak wynika z akt spraw, nadsyłanych przez poszczególne Izby Skarbowe przy okazji przedstawiania Ministerstwu podań o uruchomienie nowych zakładów wyrobu, oczyczczania, odwadniania i przerobu spirytusu (art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 11 lipca 1932 r i § 48 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 10 września 1932 r.), w szeregu przypadków organa kontroli skarbowej, przed uzyskaniem przez zainteresowanego odpowiedniego zezwolenia Ministerstwa Skarbu, przeprowadzają sprawdzenie projektowanego lokalu (§ 58 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r.) oraz żądają nawet przeprowadzania pewnych zmian, mających na celu dostosowanie lokalu do obowiązujących przepisów.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż sprawdzenie (weryfikacja) zakładu, w zrozumieniu przepisów § 58 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 746) może i powinno być przeprowadzane jedynie po uzyskaniu przez zainteresowanego dokumentu koncesyjnego, gdyż wcześniejsze przeprowadzanie weryfikacji, w razie nie wydania przez Ministerstwo Skarbu koncesji, pociąga za sobą zbędne koszty i pretensje ze strony ubiegającego się o koncesję oraz obciąża organa kontroli skarbowej nieproduktywną pracą.

Natomiast przy badaniu danych wyszczególnionych w podaniach o koncesję należy ograniczyć się wyłącznie do stwierdzenia stanu faktycznego projektowanego lokalu (§ 50 punkt c) oraz podać w sprawozdaniu, czy lokal ten odpowiada obowiązującym przepisom i o ile nie, to należy zaznaczyć, jakie usterki lokal ten posiada i czy nie byłoby trudności w usunięciu tych usterek.

Za Kierownika Departamentu:

Naczelnik Wydziału

(—) *Zaremba.*

311.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1933 r.

L. D. V. 53573/4/33

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1934.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110), Ministerstwo Skarbu zarządza następujące ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1934:

I. Bez składania indywidualnych podań zezwala się:

1) na prowadzenie przedsiębiorstw, wymienionych w cz. II. lit. A, rozdz. I. kat. II. pp. 1, 2, 3 i 4 oraz w cz. II. lit. A. rozdz. XII. kat. II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, na podstawie świadectwa przemysłowego kat. III-ciej przedsiębiorstw handlowych (zamiast kat. II-giej przedsiębiorstw handlowych), o ile wysokość ustalonych za rok 1932 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty zł. 40.000;

2) na prowadzenie przedsiebiorstw, wymienionych w cz. II. lit. A rozdziały: I. kat. III. pp. 1 i 3 VIII, X — kat. III, XI — kat. III, XII — kat. III, XIII — kat. III, XVI — kat. III, XVII — kat. III, XIX i XXI — kat. III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, na podstawie świadectwa przemysłowego kat. 4-ej przedsiębiorstw handlowych (zamiast kat. 3-ciej przedsiębiorstw handlowych), o ile wysokość ustalonych za rok 1932 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty zł. 13.000;

3) na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych, wymienionych w cz. II. lit. A — rozdz. VII — kat. II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy: a) na podstawie świadectwa Przemysłowego kat. 3-ciej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość ustalonych za rok 1932 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty złotych 25.000; b) na podstawie świadectwa przemysłowego kat. 4-tej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość ustalonych za rok 1932 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty zł. 3.600, a odnośne przedsiębiorstwo prowadzone jest w gminie wiejkiej;

4) na prowadzenie zakładów gastronomicznych (restauracje, cukiernie, kawiarnie, mleczarnie, piwiarnie i t. p.), wymienionych w cz. II. lit. A. rozdz. VII taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, na podstawie świadectwa przemysłowego kat. 3-ciej przedsię-

biorstw handlowych, o ile w tych przedsiębiorstwach sprzedaje się wyłącznie następujące trunki pochodzenia krajowego: piwo, zawierające do 4½% alkoholu, miód oraz wino owocowe oraz, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają od 4 do 10 osób, licząc w tem właściciela oraz członków jego rodziny w tych zakładach pracujących;

5) na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych, wymienionych w cz. II lit. A. rozdz. VII. kat. III. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy oraz przedsiębiorstw gastronomicznych (cz. II lit. A. rozdz. VII. kat. II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) ze sprzedażą następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa o zawartości do 4½% alkoholu, miodu oraz wina owocowego, na podstawie świadectwa przemysłowego kat. 4-ej przedsiębiorstw handlowych, o ile ilość zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach pracowników nie przekracza 3 osób, licząc w tem właściciela oraz członków jego rodziny w tych zakładach pracujących;

6) na prowadzenie księgarń (cz. II. lit. A. rozdz. XII taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy (wraz z uboczną sprzedażą materjałów piśmiennych na podstawie jednego świadectwa przemysłowego kat. 3-ciej przedsiębiorstw handlowych, o ile łączny obrót tych przedsiębiorstw za rok 1932 nie przekraczał w stosunku całorocznym kwoty zł. 40.000;

7) na prowadzenie bez oddzielnego świadectwa przemysłowego drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych w księgarniach oraz innych przedsiębiorstwach handlu towarowego, jak również w restauracjach, hotelach i przedsiębiorstwach rozrywkowych, o ile sprzedaż odbywa się w jednym i tym samym lokalu

UWAGI:

W przedsiębiorstwach, opłacających podatek przemysłowy od obrotu w formie ryczałtu w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 86), za wysokość ustalonych za rok 1932 obrotów uważa się przeciętną kwotę rocznego obrotu, przyjętą za podstawę wymiaru ryczałtu.

W przedsiębiorstwach nieobjętych zryczałtowanym podatkiem, a prowadzących w całości lub częściowo handel towarami, podlegającemi podatkowi scalonemu, w myśl rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 529), z dnia 22 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 531) oraz z dnia 21 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 703), za obrót miarodajny do korzystania z ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na r. 1934 przyjmuje się ustalony w stosunku całorocznym obrót za r. 1931, a nie za r. 1932.

II. Na skutek indywidualnych podań płatników w gospodarce uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie w wypadkach — po stwierdzeniu tych okoliczności przez podwładne władze podatkowe I instancji — upoważnia się Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki) do:

1) zezwalania na nabywanie świadectw przemysłowych kat. 3-ej zamiast 2-ej oraz kat. 4-ej zamiast kat. 3-ej przedsiębiorstw handlowych we wszystkich wypadkach nie objętych ulgami bez obowiązku składania indywidualnych podań, o których mowa w części I-ej niniejszego okólnika oraz w wypadkach, o których mowa w części I-ej niniejszego okólnika, w razie uruchomienia przedsiębiorstwa w roku 1933 lub 1934;

2) zwalniania od obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego na rok 1934:

a) kat. 4-ej przedsiębiorstw handlowych, o ile wysokość ustalonych za rok 1932 obrotów względnie prowizorycznie obliczonych obrotów dla przedsiębiorstw powstałych w roku 1933 lub 1934, nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty zł. 2.000;

b) kat. 5a-ej (handel rozwoźny) oraz kat. 5b-ej (handel obnośny) przedsiębiorstw handlowych.

Uwaga: Całkowite zwolnienie od obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego na rok 1934 może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach:

3) zezwalania na nabywanie świadectw przemysłowych kat. 7-ej zamiast kat. 6-ej oraz kat. 8-ej zamiast 7-ej przedsiębiorstw przemysłowych;

4) przyznawania — w wypadkach zasługujących na uwzględnienie — wyżej wymienionych ulg w razie wniesienia podania po upływie wyznaczonego terminu.

Termin na wniesienie podań o ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1934 wyznacza się **do dnia 31 grudnia 1933 r. włącznie.** O ile chodzi o przedsiębiorstwa powstałe w r. 1934, podania o ulgi winny być wnoszone przed uruchomieniem przedsiębiorstwa.

Podania należy wnosić do właściwego Urzędu Skarbowego.

Odpowiedź na podanie winien płatnik otrzymać **przed dniem 1 marca 1934 r.** Wyjątkowe niedotrzymanie powyższego terminu winno znaleźć w każdym poszczególnym wypadku należyte usprawiedliwienie w aktach sprawy.

Wydane z mocy niniejszego zarządzenia decyzje Izb Skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) winny być zaopatrzone w klauzulę, iż przeciw tego rodzaju decyzjom, jako wydanym na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, — nie przysługuje żaden środek prawny.

Ministerstwo poleca Izbom Skarbowym (Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu) czuwać, aby niniejsze zarządzenie było jednolicie w okręgach wszystkich urzędów skarbowych wykonane, a nadto poddawać wnioski Urzędów Skarbowych w sprawie przyznawania ulg krytycznej ocenie, nie dopuszczając możliwości po-

wtarzania się wypadków anulowania raz już powziętych decyzyj.

We wszystkich wypadkach, przekraczających granice przyznanych niniejszem zarządzeniem uprawnień, winny Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski) przedstawiać sprawy wraz z odpowiednim wnioskiem do decyzji Ministerstwa Skarbu, najdalej w ciągu 4 tygodni od daty wniesienia odnośnego podania.

Wnioski należy opracowywać wyczerpująco, między innemi należy wskazać sumę osiągniętego w ostatnim roku obrotu, kategorję wykupionych w ciągu 2 ostatnich lat świadectw przemysłowych oraz sumę zaległości w podatku przemysłowym.

III. Przedłuża się na rok 1934 ważność,

1) Udzielonego urzędom skarbowym okólnikiem z dnia 6 maja 1933 r. L. D. V. 4541/4/33 upoważnienia do zezwalania na prowadzenie przedsiębiorstw przemysłowych, zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, dorożkarstwa i furmaństwa, wymienionych w rozdz. XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, bez świadectwa przemysłowego, o ile przedsiębiorstwo prowadzone jest przez samego właściciela; powyższa ulga może być udzielona bądź na prośby odnośnych płatników, bądź też w wypadkach szczególnie zasługujących na uwzględnienie (ubóstwa płatników) z **urzędu** — bez składania podań — przy sposobności lustracji przedsiębiorstwa;

2) okólnika z dnia 12 grudnia 1927 r. L. D. V. 11388/4, zezwalającego spółdzielczym instytucjom drobnego kredytu na prowadzenie komisowej sprzedaży nawozów sztucznych na rachunek Państwowego Banku Rolnego — bez obowiązku nabywania oddzielnego świadectwa przemysłowego;

3) okólnika z dnia 13 stycznia 1928 r. L. D. V. 12507/4/27 w sprawie prowadzenia agentur bankowych, o działalności określonej w okólniku z dnia 2 marca 1925 r. L. D. V 1992/III — na podstawie świadectw przemysłowych II kat. handlowej;

4) okólnika z dnia 15 maja 1933 r. L. D. V. 21562/4/33 w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na utrzymywane przez właścicieli gospodarstw rolnych pensjonaty;

5) okólnika z dnia 13 lipca 1933 r. L. D. V. 28926/4/33 w sprawie zwolnienia od obowiązku nabycia świadectwa przemysłowego przedsiębiorstw, prowadzących ubocznie sprzedaż krajowych pism perjodycznych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

312.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 grudnia 1933 r.

L. D. V. 40261/4/33

w sprawie przedłużenia terminu okólnika. L. D. V. 28445/4/33.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wślad okólnika z dnia 15 lipca 1933 r. L. D. V. 28455/4/33 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23, poz. 218) Ministerstwo Skarbu przedłuża termin 15 sierpnia 1933 r., określony w ustępie przedostatnim powyższego okólnika, do dnia 30 września 1933 r. włącznie.

O powyższem zarządzeniu należy bezzwłocznie zawiadomić urzędy skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

313.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1933 r.

L. D. V. 42633/1/33

w sprawie współudziału Prokuratorji Generalnej z władzami skarbowemi w postępowaniu hipotecznem, upadłościowem i egzekucyjnem.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na podstawie § 6 ust. 1) p. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) oraz w związku z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 marca 1933 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 151) upoważniającem władze państwowe do samodzielnego zastępstwa w postępowaniu hipotecznem, upadłościowem i egzekucyjnem bez potrzeby wykazywania się pełnomocnictwem Prokuratorji Generalnej, wyjąwszy wypadki sporów w toku tego postępowania oraz wnoszenia skarg i środków prawnych, pozostawionych nadal wyłącznej właściwości Prokuratorji, — Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Prokuratorją Generalną, zarządza, co następuje:

I. Współudział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu hipotecznem.

1) Wszelkie czynności, związane z wyjednywaniem hipotek, zabezpieczających zaległości

podatkowe, winny załatwiać urzędy skarbowe zasadniczo we własnym zakresie działania, bez uciekania się do pośrednictwa Prokuratorji.

Wyjątkowo tylko w sprawach budzących wątpliwości lub nastręczających poważniejsze trudności natury prawnej, zwłaszcza ze względu na skomplikowany stan hipoteczny odnośnej nieruchomości, mają urzędy skarbowe zwracać się do Prokuratorji o udzielenie porady prawnej, a nawet o całkowite przejęcie załatwienia danej sprawy we własnym zakresie działania.

Bezwarunkowo należy jednak uciekać się do interwencji Prokuratorji w razie, jeśliby wskutek odmowy uwzględnienia wniosku urzędu skarbowego o zapisanie hipoteki powstała konieczność wniesienia skargi.

2) Skreślenie hipotek, zabezpieczających zaległości podatkowe, które zostały w całości uiszczone lub zarządzeniem właściwej władzy skarbowej umorzone, winno nastąpić z urzędu, bez względu na wysokość zabezpieczonych kwot podatkowych.

Ograniczenie zabezpieczenia hipotecznego w razie częściowego tylko uiszczenia przez płatnika zabezpieczonych kwot zaległości podatkowych lub częściowego tylko umorzenia przez właściwą władzę skarbową powyższych zaległości, — winno być dokonane na prośbę interesowanego, przyczem w wypadkach tych może nastąpić tylko odpowiednie zmniejszenie wpisu hipotecznego do wysokości nieuiszczonej lub nieumorzonej części pretensji Skarbu.

Wyrażenie zgody na skreślenie lub ograniczenie zabezpieczenia hipotecznego w wypadkach wyżej podanych pozostawia się właściwym urzędom skarbowym, przyczem ma ono nastąpić w sposób, przewidziany w przepisach, obowiązujących w miejscu położenia obciążonej nieruchomości (np. przez wystąpienie do sądu z odpowiednim wnioskiem, przez wydanie kwitu mazalnego i t. p.).

3) Zwolnienie części nieruchomości albo jednej lub kilku z pośród większej ilości nieruchomości z pod obciążenia hipotecznego zaległościami podatkowemi na rzecz Skarbu, bez uprzedniej spłaty zabezpieczonej sumy, jak również ustąpienie pierwszeństwa hipotecznego dla pożyczek zaciąganych przez płatników,— może nastąpić na uzasadnioną prośbę interesowanych, jeżeli tego wymaga ważny interes ekonomiczny płatnika.

Do podań winni płatnicy dołączać:

a) wyciąg z wykazu hipotecznego obciążonej nieruchomości, a przynajmniej wyciąg z tego działu wykazu hipotecznego, który, w myśl obowiązujących dzielnicowych przepisów hipotecznych, obejmuje wykaz długów i obciążeń;

b) szacunek nieruchomości, która w dalszym ciągu ma zabezpieczać zaległości podatkowe, dokonany przez instytucję kredytu długoterminowego bądź inną uprawnioną do tej czynności instytucję (pożądany zawsze najświeższy).

Płatnicy, którzy nie zaopatrzą swych podań w wyżej wskazane załączniki, winni być o to wezwani.

Wniesione podania kieruje urząd skarbowy z odpowiedniemi wnioskami do Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego), dołączając wykazy, zawierające dokładną sumę zaległości podatkowych zabezpieczonych hipotecznie, ze wskazaniem, o ile stan tych zaległości uległ w międzyczasie zmianie.

Przy opinjowaniu powyższych podań oraz wydawaniu decyzyj mają władze skarbowe przestrzegać następujących zasad:

a) aby zaległości podatkowe, zabezpieczone hipotecznie łącznie z poprzedzającemi je obciążeniami oraz ewent. zaciągnąć się mającą pożyczką, mieściły się w połowie wartości szacunkowej odnośnej nieruchomości,

b) aby przed dokonaniem zmian w hipotece płatnik uiścił stosowną część zabezpieczonych zaległości, odpowiednio do zachodzących okoliczności.

Od powyższych zasad mogą władze skarbowe odstąpić w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, a zwłaszcza wtedy, gdy zaciągane przez płatników pożyczki mają służyć wyłącznie na pokrycie zapadłych rat pierwotnie zaciągniętych pożyczek u tego samego wierzyciela, korzystających z pierwszeństwa hipotecznego przed zaległościami podatkowemi.

Na podstawie wniosków otrzymanych od urzędów skarbowych, Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) przedstawiają ze swej strony odpowiednie wnioski właściwym urzędom Prokuratorji Generalnej bądź bezpośrednio, bądź też dopiero po uzyskaniu zgody Ministerstwa Skarbu, w zależności od sumy zabezpieczonych zaległości podatkowych. Do wniosków należy dołączać wszystkie dotyczące sprawy akta.

Panowie Prezesi Izb Skarbowych oraz Pan Naczelnik Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego decydować będą samodzielnie w sprawach, w których suma zabezpieczonych zaległości podatkowych na rzecz Skarbu nie przekracza 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych. Wnioski mają być podpisane osobiście przez Panów Prezesów (Pana Naczelnika Wydziału Skarbowego).

Wnioski w sprawach, w których suma zabezpieczonych zaległości podatkowych na rzecz Skarbu przewyższa kwotę 50 000 zł, muszą być przedkładane Ministerstwu Skarbu do decyzji, poczem po zatwierdzeniu ich przez Ministerstwo, Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) będą kierować je do właściwych urzędów Prokuratorji Generalnej, celem załatwienia potrzebnych formalności.

II. Współudział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu upadłościowem.

W zakresie postępowania upadłościowego czynności związane ze zgłaszaniem do zarządu

masy konkursowej zaległości podatkowych, przypadających od upadłych płatników oraz dopilnowaniem przyjęcia zgłoszonych pretensyj Skarbu do pasywów upadłości, — winny załatwiać urzędy skarbowe we własnym zakresie działania.

Dopiero w razie, gdyby zarząd masy bądź wogóle odmówił przyjęcia zgłoszonych pretensyj, bądź sprzeciwił się przyznaniu służącego jej przywileju (zaliczenia do właściwej klasy wierzytelności), mają urzędy skarbowe kierować odnośne sprawy do Prokuratorji celem umożliwienia jej przedsięwzięcia właściwych kroków, zmierzających do obrony zagrożonej pretensji.

Również powinny urzędy skarbowe pilnować, we własnym zakresie działania, ściągnięcia zgłoszonych i przyjętych do masy pretensyj i tylko w razie stwierdzenia tych lub innych uchybień w działalności zarządu masy zwracać się o odpowiednie wyjaśnienie lub interwencję do Prokuratorji.

III. Współudział Prokuratorji Generalnej w postępowaniu egzekucyjnem, skierowanem do majątków nieruchomych.

Wszelkie czynności związane z tem postępowaniem, jak wyjednywanie sądowych klauzul wykonalności, uzyskiwanie zakazów zbycia nieruchomości niehipotekowanych, zgłaszanie zaległości podatkowych do przymusowych przetargów nieruchomości i t. p. — winny urzędy skarbowe załatwiać we własnym zakresie działania, a tylko w razie potrzeby mają zasięgać porady Prokuratorji w poszczególnych kwestjach, nastręczających poważniejsze wątpliwości.

Natomiast, jeśli zgóry można przewidywać, iż ze względu na specjalnie skomplikowany charakter sprawy zasięganie sporadycznych porad prawnych w poszczególnych kwestjach wątpliwych nie byłoby wystarczającem, powinny urzędy skarbowe zwracać się do Prokuratorji o całkowite pokierowanie czynnościami egzekucyjnemi. W ten sam sposób należy postępować w wypadkach, gdy z dotychczasowego przebiegu egzekucji, prowadzonej samodzielnie przez urząd skarbowy, można powziąć przekonanie, iż ze względu na poważniejsze trudności i przeszkody, odstąpienie sprawy Prokuratorji okazuje się pożądanem.

Z pośród innych czynności egzekucyjnych, które wobec prawdopodobnych komplikacyj i trudności powinny być z reguły prowadzone we własnym zakresie działania Prokuratorji, wymienić należy egzekucję przez zarząd przymusowy oraz egzekucję skierowania do wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych zabezpieczonych na nieruchomości lub wierzytelności hipotecznej.

——o——

Zarządzenie niniejsze dotyczy również spraw hipotecznych, upadłościowych i egzekucyjnych w zakresie opłat stemplowych oraz podatku od spadków i darowizn.

Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) wydadzą podległym urzędom stosowne pouczenia, zmierzające do należytego wykonywania przez nie omawianych czynności, mając na uwadze odnośne postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62/32, poz. 580), Kodeksu Postępowania Cywilnego (Dz. U. R. P. Nr. 112/32, poz. 934), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o przepisach wprowadzających prawo o sądowem postępowanu egzekucyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 93/32, poz. 804) oraz obowiązujące dzielnicowe przepisy hipoteczne i upadłościowe.

Odpisy wydanych zarządzeń należy przedłożyć Ministerstwu do wiadomości.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

314.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1933 r.

L. D. V. 52633/3/33.

w sprawie terminów przedkładania raportów z prac wymiarowych i odwoławczych w państwowym podatku od lokali, nieruchomości i placów budowlanych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu reskryptem z dnia 28 września 1933 r. L. D. V. 44009/3/33, wprowadzając zmiany w formularzach do państwowego podatku od nieruchomości, lokali i placów budowlanych, zarządziło przedkładanie raportów z prac wymiarowych i odwoławczych raz do roku po ukończeniu tych prac. Raporty te mają być sporządzane według stanu na termin przedłożenia raportu i tak np. raport o wynikach akcji wymiarowej według stanu na dzień 1 maja.

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych wyjaśnia się, że powyższe raporty i termin ich przedkładania obowiązują od roku podatkowego 1934 począwszy, natomiast za rok 1933 mają zastosowanie dotychczasowe terminy t. j. w postępowaniu wymiarowem 10 względnie 30 dni po upływie półrocza, zaś w postępowaniu odwoławczem 30 dni po upływie roku (od nieruchomości) względnie 30 i 45 dni po upływie półrocza (od lokali i placów).

Dyrektor Departamentu
(—) *W. Koszko*

315.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1933 r.

L. D. V. 48483/2/33.

w sprawie stosowania przepisów o ulgach podatkowych dla nowowzniesionych budynków mieszkalnych ukończonych przed dniem 1 kwietnia 1933 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Na zapytanie jednej z izb skarbowych wyjaśnia się, że do nowowzniesionych budynków mieszkalnych, których budowę ukończono przed dniem 1 kwietnia 1933 r. mają zastosowanie przepisy o ulgach, zawarte w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) oraz z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowzniesionych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508) z tem, że podania o ulgi mają być rozpatrywane w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu, które ma być wydane w myśl art. 12 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173).

Wobec tego, że wydanie powyższego rozporządzenia ulega zwłoce, upoważnia się władze skarbowe do przyznawania ulg z tytułu nowozwniesionych budynków, ukończonych przed dniem 1 kwietnia 1933 r. — w dotychczasowym trybie.

Dyrektor Departamentu

(—) *W. Koszko*

316.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1933 r.

L. D. V. 52035/2/33.

w sprawie niekumulowania uposażeń nauczycieli z dochodami osiąganemi z gruntów gminnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z przypadkami pociągania do kumulacji uposażeń nauczycieli z dochodami, osiąganemi przez nich z gruntów przydzielanych im przez gminy—wyjaśnia się, że dochody z tego rodzaju gruntów nie są dochodami z działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, ponieważ pomiędzy nauczycielem, a daną gminą nie zachodzi stosunek służbowy, wobec czego dochody te nie mogą być kumulowane z uposażeniem nauczycieli.

Dochody te mogłyby podlegać opodatkowaniu według Działu I ustawy, o ile wraz z innemi dochodami z tego działu, przekraczałyby kwotę 1.500 zł. rocznie.

Dyrektor Departamentu

(—) *W. Koszko*

317.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1933 r.

L. D. V. 51656/3/33.

w sprawie podatku od lokali od łazienek mineralnych i borowinowych.

Do
Izby Skarbowej
w Krakowie.

Na sprawozdania z dnia 11 maja 1933 r. względnie z dnia 19 listopada 1933 r. L. W. II. 39494/33 i 90492/33 w sprawie powyższej wyjaśnia się, że za fabrykę można uznać tylko taki zespół urządzeń maszynowych, który służy do wytwarzania nowych lub do przetwarzania istniejących dóbr.

Łaźnie oczywiście tych cech nie posiadają, wobec czego traktowanie ich jako fabryk byłoby nieuzasadnione.

W następstwie powyższego wymieniony wyżej Zarząd nie może być zwolniony od opłaty podatku od lokali od łazienek mineralnych oraz borowinowych na zasadzie p. 2 art. 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) w brzmieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

— — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. V. 51656/3/33.

Warszawa, dnia 13 grudnia 1933 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym

do wiadomości.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

318.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1933 r.

L. D. V. 38469/4/33.

w sprawie wyjaśnienia w przedmiocie opodatkowania obrotu z eksportu należycie nieudowodnionego.

Do
Izby Skarbowej
w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 10 sierpnia 1933 r. Nr. W. II. 153971/2/33 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przedsiębiorstwa skupu zawodowego (Cz. II lit. A., rozdz. II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) niekorzystające z powodu nieudowodnienia w sposób przepisany tranzakcyj eksportowych, ze zwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu z mocy art. 3 p. 15 powołanej ustawy (eksport gotowych wyrobów, półfabrykatów, węgla), względnie z ulg z mocy art. 94 ustawy (eksport niektórych surowców) — opłacają począwszy od roku 1932 podatek przemysłowy od obrotu z tych tranzakcyj według stawek podatkowych, przewidzianych dla tranzakcyj krajowych, a mianowicie:

1) przedsiębiorstwa I, II i III kategoryj świadectw przemysłowych:

a) prowadzące prawidłowe książki handlowe, które nie przedstawiły dowodów wywozowych wymienionych w § 16 rozporządzenia wykonawczego do ustawy w/g 0.5%-wej stawki podatkowej (art. 7 lit. A p. 1a ustawy),

b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych, niezależnie od faktu przedstawienia lub nieprzedstawienia wspomnianych dowodów wywozowych — w/g 2%-wej stawki podatkowej w r. 1932 i 1% stawki począwszy od roku 1933 (art. 7 lit. g względnie art. 7 lit. B p. 2 ustawy).

2) przedsiębiorstwa IV kategorji świadectw przemysłowych zarówno prowadzące prawidłowe książki handlowe jak i nieprowadzące tych ksiąg, o ile nie przedstawią dowodów wywozowych — w/g 0.5%-wej stawki podatkowej (art. 7 lit. A p. 1b ustawy).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

— — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 38469/4/33.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1933 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

udziela się do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

319.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1933 r.

L. D. V. 53504/2/33.

w sprawie podatku dochodowego od procentowego wynagrodzenia kelnerów.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wyrokiem Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. Rej. 1210/29 — celem wprowadzenia jednolitej praktyki na obszarze wszystkich izb skarbowych — wyjaśnia się, że procentowe wynagrodzenia kelnerów w stosunku do rachunku klientów podlegają opodatkowaniu według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, chociażby nawet dodatek ten był pobierany przez kelnerów, drogą bezpośredniego inkasa od gości.

Powyższe wyjaśnienie należy stosować w praktyce poczynając od dnia 1 stycznia 1934 r.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

320.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1933 r.

L. D. V. 53922/2/33

w sprawie podatku dochodowego od uposażeń przy wyrównaniu poborów funkcjonarjuszom państwowym.

Do
Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w/m.

Na pismo z dnia 30 listopada 1933 r. Nr. I. R-8780/33, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że kwoty wypłacane funkcjonarjuszom państwowym, jako wyrównanie poborów za czas ubiegły należy przy potrącaniu podatku dochodowego od uposażeń traktować jako wynagrodzenia jednorazowe, a sam podatek potrącać w myśl art. 111 ust. ostatni ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

— — — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 53922/2/33.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1933 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

przesyła się do wiadomości.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski*

321.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1933 r.
L. D. V. 55410/4/33

w sprawie opodatkowania rybołówstwa.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W myśl art. 2, punkt 1, lit. b ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110) i § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 406) rybołówstwo, związane z gospodarstwem rolnem lub leśnem, podlega państwowemu podatkowi przemysłowemu, o ile jest prowadzone zawodowo i zarobkowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa rolnego lub leśnego.

Wobec trudności ustalania, który rodzaj gospodarstwa jest przeważający, na podstawie przepisów ustępu drugiego § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1932 r., — Ministerstwo Skarbu poleca traktować rybołówstwo, prowadzone jako przeważający rodzaj gospodarstwa rolnego lub leśnego w tych wypadkach, w których obszary zajęte pod rybołówstwo zajmują obszar conajmniej o 20% większy od przeznaczonego pod uprawę rolną lub leśną. Nieużytków nie należy w danym wypadku brać pod uwagę.

O powyższem zarządzeniu należy powiadomić urzędy skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

322.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 grudnia 1933 r.
L. D. V. 49212/3/33

w sprawie ulg w podatku od nieruchomości.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zauważyło z przedkładanych sprawozdań i memorjałów Stowarzyszeń Właścicieli Nieruchomości, że władze skarbowe stosują niejednolitą praktykę przy udzielaniu ulg w państwowym podatku od nieruchomości na zasadzie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292).

Wobec tego udziela się w tym względzie następujących wskazówek:

Całkowite lub częściowe umorzenie podatku na podstawie art. 4 powyższego rozporządzenia może być przyznane w następujących wypadkach:

1) gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika lub

2) gdyby ściągnięcie komornego od lokatora było rzeczą niemożebną.

Do wskazanych w punkcie 2) okoliczności należy zaliczać również wypadki, gdy lokale stoją próżne lub gdy właściciel pobiera komorne niższe od komornego, jakie służyło za podstawę wymiaru podatku. Zastosowanie ulg jest dopuszczalne, gdy ściągnięcie komornego jest rzeczą niemożebną nie tylko od lokatorów z małych jedno lub dwuizbowych mieszkań, z których eksmisja jest ustawowo wstrzymana, ale także od lokatorów z większych lokali.

Prośba o ulgi z przyczyn podanych pod 2) może być uwzględniona, gdy łączny ubytek komornego, wywołany próżnostaniem, obniżeniem lub nieściągalnością komornego, przekracza 15%, z reguły zaś winna być uwzględniona gdy ubytek ten przekracza 20% ogólnej sumy komornego z danej nieruchomości w stosunku rocznym.

Ulg powyższych udziela się na indywidualne podania płatników, przyczem obowiązkiem płatnika będzie udowodnić okoliczności, uzasadniające przyznanie odpowiedniego umorzenia podatku. Za takie dowody między innemi mogą służyć akta bezowocnej egzekucji na podstawie wyroku sądowego, kwitarjusze domowe oraz wszelkie inne wiarogodne zapiski i zeznania osób, należycie obznajmionych z wysokością pobieranych w danej nieruchomości czynszów i t. p.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

323.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 21 grudnia 1933 r.
L. D. VI. 16861/1/33

w sprawie uzyskiwania zezwoleń w razie zmiany osoby przedsiębiorcy zakładów, podlegających koncesjonowaniu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z zapytaniami poszczególnych Izb Skarbowych co do interpretacji przepisów § 49 i 52 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) ,Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zezwolenia, o których mowa w przepisach § 49 wspomnianego rozporządzenia, jako udzielane ściśle określonej osobie fizycznej lub prawnej, uprawniają do wykonywania oznaczonej w zezwoleniu czynności wyłącznie osobę podaną w zezwoleniu.

O ile więc ma nastąpić zmiana osoby przedsiębiorcy (np. wskutek sprzedaży, wydzierżawienia, objęcia zakładu przez kuratora masy spadkowej, zmiany osoby prawnej i t. p.) przedsiębiorca, który zakład przejmuje, obowiązany jest przed uruchomieniem przez siebie zakładu postarać się o uzyskanie odpowiedniego nowe-

go zezwolenia, uprawniającego go do wykonywania danego rodzaju czynności.

Ministerstwo Skarbu nadmienia, iż w stosunku do osób dzierżawców, względnie obejmujących zarząd masy spadkowej, będą wydawane zezwolenia czasowe (§ 49 ust. 3), t. j. na okres trwania umowy dzierżawnej, względnie sprawowania czynności zarządcy masy spadkowej.

Kierownik Departamentu:
St. Widomski.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 1932 r. o rejestrowym zastawie drzewnym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) Minister Skarbu udzielił Bankowi Angielsko-Polskiemu Sp. Akc. w Warszawie uprawnień instytucji kredytowej na rzecz której można ustanawiać prawo rejestrowego zastawu drzewnego stosownie do przepisów wymienionej ustawy.

* * *

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Krakowie, w Urzędzie Skarbowym w Białej zaginął kwitarjusz sekwestratorski Serji D, zawierający Nr. Nr. kwitów 964401 do 964500 włącznie.

KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż agendy zniesionego z dniem 1 sierpnia 1933 r. Urzędu Katastralnego w Liszkach zostały przekazane 4 Urzędowi Skarbowemu w Krakowie z równoczesnem utworzeniem w Liszkach Ekspozytury tego Urzędu.

W związku z tem Urząd Skarbowy w Chrzanowie posiada jedną tylko Ekspozyturę w Krzeszowicach.

POŻYCZKA NARODOWA.

Najnowsze dane statystyczne dotyczące subskrypcji Pożyczki Narodowej, jak to już prasa doniosła, wykazały 1.425 tys. subskrybentów na 337.642 tys. zł.

Szczegółowe dane wykazują, że z ogólnej ilości subskrybentów na funkcjonarjuszów państwowych przypada 32,4%, t. j. 461 tys. osób, nie licząc inwalidów i emerytów państwowych. Pod względem sumy funkcjonarjusze państwowi również bez inwalidów i emerytów subskrybowali 23% ogólnej sumy, t. j. 77.624 tys. zł.

* * *

Obok cyfr już ogłaszanych a dotyczących udziału poszczególnych sfer w subskrypcji Pożyczki Narodowej — obecnie Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej ustalił cyfry dotyczące wielkości odcinków obligacyj, jakie zostały zażądane przez subskrybentów. Okazuje się z nich, że przytłaczająca większość dotyczy odcinków drobnych po 50 zł. Ilość takich odcinków wynosi 1.061.000 sztuk. Następną zkolei grupę stanowią odcinki po 100 zł, których zapotrzebowanie wynosi ponad 705.000 sztuk. Natomiast odcinków po 500 zł zażądano tylko 54.000 sztuk, zaś po 1.000 zł 110.000 sztuk.

Cyfry te potwierdzają wielką powszechność subskrypcji Pożyczki Narodowej, który to fakt wynika również z udziału w Pożyczce sfer pracujących, jak również z przeciętnej przypadającej na jednego subskrybenta, wynoszącej 237 zł.

* *

Dotychczas podawane w prasie były tylko ogólne cyfry dotyczące udziału przemysłu w Pożyczce Narodowej. Obecnie cyfry te rozbite zostały na poszczególne gałęzie przemysłu, z których wynika, że:

przemysł górniczo-hutniczy dał na pożyczkę zł 10.266.250, w tem: węgiel — 4.352.500 zł,
żelazo — 2.421.250 zł,
nafta — 2.151.800 zł,
inne — 1.340.700 zł;
przemysł przetwórczy zł 35.979.650, w tem:
przemysł cukrowniczy — 5.637.350 zł,
przemysł włókienniczy — 7.838.750 zł,
przemysł metalowy — 4.059.800 zł,
przemysł chemiczny — 2.983.750 zł,
przemysł papierniczy — 1.338.900 zł,
przemysł cementowy — 354.050 zł,
przemysł elektryczny i elektrownie — 3.260.000 zł,
inne — 10.507.350 zł.

Ogółem przemysł subskrybował 46,2 tys. zł, co stanowi 13,6% całości.

Szczegółowe cyfry, rzecz naturalna, wymagają bliższych objaśnień, bowiem mogą nasuwać różne wątpliwości i zapytania. Biuro Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej pracuje obecnie nad analizą tych cyfr i niewątpliwie w najbliższym czasie będą ogłoszone wyniki tych prac. Obecnie przygotowuje się do druku zeszyt z dokładną statystyką udziału w Pożyczce Narodowej poszczególnych warstw i zawodów z podziałem na województwa i powiaty.

* * *

Przemysł, handel i rzemiosło—to trzy podstawowe gałęzie życia gospodarczego naszego Państwa. Subskrypcja tych grup na Pożyczkę Narodową świadczy w pewnym stopniu o sile i roli, jaką każda z nich odgrywa w Polsce. Dlatego też ciekawie przedstawia się porównanie wysokości udziału w Pożyczce Narodowej każdej z tych dziedzin życia gospodarczego w kraju. A zatem przemysł subskrybował na 19.335 subkrybentów (firm i osób) 46.246 tys. zł, t. j. 17,8% ogólnej sumy, handel na 199,1 tys. subskrybentów — 32.206 tys. zł, t. j. 12,5%, rzemiosło zaś na 63.320 subskrybentów — 5.499 tys. zł, t. j. 2,2%. Przeciętna wysokość subskrypcji na 1 subskrybenta z grupy przemysłu wynosi 2.319 zł, handlu — 161 zł, a rzemiosła — 86 zł.

* * *

Obliczenia statystyczne Pożyczki Narodowej wykazują, że udział w niej wzięło 63.320 rzemieślników, subskrybując 5.498.750 zł. Stanowi to 1,6% całości. Na jednego subskrybenta rzemieślnika przypada w ten sposób suma 86 zł, przeto udział przeciętny rzemieślnika jest znacznie niższy od ogólnej przeciętnej.